

[Vagn Bro.]

straffbart at hverve, har det samme ikke været gældende for den, der lader sig hverve. Vi er selvfølgelig klar over, at en stor Gruppe af disse Folk maa komme ind under Straffeloven, men jeg vil mene, at vi for at opnaa den retfærdigst mulige Ordning uden Tvivl maa drøfte Paragraffens Form i Udvalget. Det gælder ikke mindst Paragraffens 2det Stykke, der lyder: „For danske Statsborgere, der tilhører det tyske Mindretal i Sønderjylland, kan Straffen nedsættes“. Vi maa i og for sig mene, at der for danske Statsborgere, der tilhører det tyske Mindretal i Sønderjylland, maa gælde samme Regler som for andre danske Statsborgere, men det maa dog erkendes, at deres Tilknytning til det tyske Folk under visse Omstændigheder maa kunne begrunde Adgang til Strafnedsættelse.

I Henhold til § 12 straffes Angiveri, hvorved nogen er blevet anholdt af tysk Myndighed eller nogen dermed samarbejdende Organisation eller Enkeltperson eller er blevet fængslet eller straffet i Henhold til de midlertidige danske Undtagelsesbestemmelser, der er givet i tysk Interesse. Derimod straffes der ikke, hvis Følgen af Angiveriet har været, at den paagældende f. Eks. er rejst til Sverige. Da den paagældende Angiver i mange Tilfælde selvfølgelig ikke kunde vide, hvad Følgen vilde blive, og da Følgen for den angivne jo ogsaa kunde være blevet den alvorligste, vilde jeg gerne have drøftet, om der ikke her skulde en Udvidelse til.

Endelig vil jeg om Lovforslagets § 16, der omhandler Bistand for at fremme tyske Interesser ved Raad eller Daad, sige, at den forekommer os i nogen Maade, ogsaa for Slutningens Vedkommende, at være noget uklart affattet. Vi udtaler os ingenlunde med selve Formålet med denne Paragraf — ingenlunde —, men det er maaske ogsaa et Punkt, vi lettere kan drøfte i Udvalget.

Med Hensyn til Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Rettens Pleje skal jeg udtale, at vi maa anerkende, at den højtærede Minister har søgt i videst muligt Omfang at indpasse Bestemmelserne i den gældende Retsplejelov. Det hedder herom, at Sagerne behandles og paakendes i første Instans ved Underret — jfr. Undtagelsesbestemmelserne i § 2 efter Reglerne i Retsplejelovens Kapitel 80. Her vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning. Ifølge Kapitel 80 er det nemlig saaledes, at den første Paragraf i dette Kapitel, § 925, ogsaa er gældende.

Det er Bestemmelsen om de saakaldte Tilstaaelses-Sager, gaaende ud paa, at naar en Person ved en dansk Ret tilstaaer, kan Retten, selv i Sager, hvor der ellers skulde Domsbehandling til, bestemme, at Doms-mænd ikke skal deltage i Paakendelse. Naar vedkommende har tilstaaet, kan han altsaa straks faa sin Dom. Jeg skal ikke udtale mig imod, at dette Forhold ogsaa kommer til at gælde her, naar der foreligger en klar og tydelig Tilstaaelse. Hvis den danske Stat mener, at denne Dom er for ringe, har Anklagemyndigheden Adgang til at appellere, medens den tiltalte jo maa vide, hvad han gaar ind til, naar han foretrækker den nævnte Fremgangsmaade. Men jeg nævner det, thi Spørgsmaalet er, om man i disse Tilfælde ønsker, at der ikke skal være Domsforhandling, og jeg mener derfor, at vi maa have klaret, hvorledes Standpunktet er hos den højtærede Minister og i denne Sal.

Hertil skal jeg føje, at helt kommer Lovforslaget ikke uden om Særdomstole. Jeg erkender, at i det store og hele bliver der ikke Tale om Særdomstole, saaledes som det oprindelig var Mening; men vi kommer dog ikke helt uden om dem, idet det ikke ifølge § 2 bliver de ordinære Dommere, men nogle af Justitsministeren særligt beskikkede, visse med et større Omraade end Underretterne. Ligeledes bliver det Ministeren, der beskikker det fornødne Antal Landsdommere til ved Ankeinstans at behandle og paadømme de særlige Sager, og Ministeren, der beskikker det Antal nye Dommere, der skal til.

Det er lige ud ad Landevejen, at dette er Ministerens Opgave, og det kunde vi selvfølgelig aldrig tænke os at indvende det ringeste imod. Hvad jeg her bemærker, er ikke paa noget Punkt Udtryk for Mangel paa Tillid til, at den højtærede Minister ikke vilde handle rigtigt — det gaar jeg ud fra at den højtærede Minister forstaaer. Men Spørgsmaalet er, om det ikke vilde være rettest, at det ogsaa her blev som efter de almindelige Regler: at Ministeren beskikker det fornødne Antal Dommere, men blandt disse udpeger Retspræsidenterne det fornødne Antal til Paakendelse af disse Sager. Saaledes er det jo under normale Forhold. Jeg gentager, at sikkert ingen i denne Sal vil opfatte dette som en Mistillid til Ministeren; men Spørgsmaalet er, om ikke ogsaa Ministeren er bedst stillet ved, at man anvender den normale Fremgangsmaade.

Bestemmelserne om de supplerende Domsmandslistor og Nævningelister maa vi ogsaa drøfte. Det maa jeg ønske alene af